

KVINDEN OG SAMFUNDET.

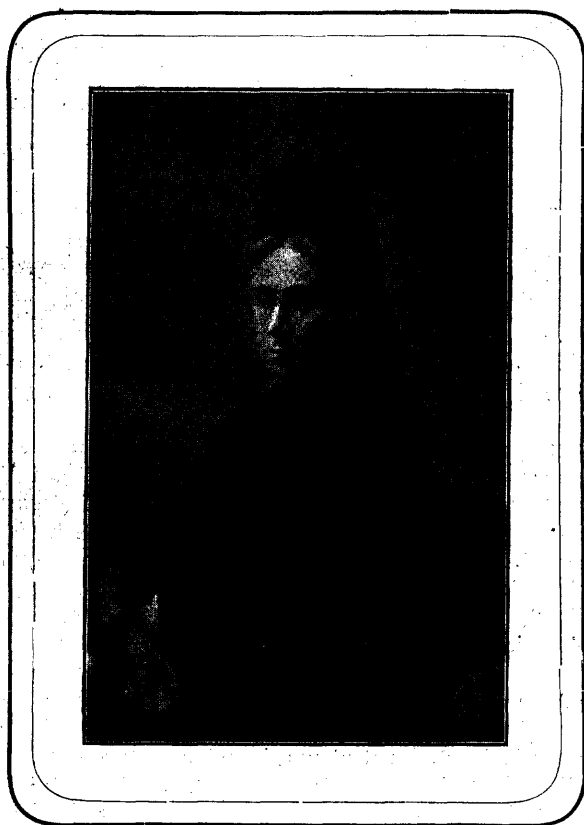
»DANSK KVINDESAMFUNDS FORMÅL ER AT ARBEJDE FOR KVINDERS POLITISKE VALGRET OG VALGBARHED SAMT AT VIRKE TIL FREMME FOR KVINDERNES ALMENE UDVIKLING, FOR DERES UDDANNELSE TIL SELVSTENDIGT ERHVERV OG FOR AT FORBEDRE DERES STILLING I FAMILIE, SAMFUND OG STAT«

29. AARG.

30. JUNI 1913.

No. 12.

Ellen Plum, født Hansen.

—:—

Født d. 26. Oktbr. 1836. Død d. 14. Juni 1913.

Naar man kommer op paa D. K.s Fæstekontor, hvis beskedne Bolig nu er paa Nørregade 43, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til en Række Billeder paa Væggen. Den der kender noget til D. K. og dets Historie, vil straks vide, hvem de forestiller. Det er D. K.s Grundlæggere og første Ledere. Blandt dem er ogsaa det Billede, som vi gengiver her i Dag, Billedet af Ellen Plums kloge og karakterfaste Træk.

Nu er hun gaaet bort, men hendes Navn vil leve i D. K.s og Kvindesagens Historie.

Der er maaske ikke mange af D. K.s nuværende Medlemmer, der har kendt Ellen Plum, og det er ogsaa mange Aar siden, hun tog Del i selve D. K.s Arbejde. Men der var en Tid, da hun var levende med deri, da man oftere saa hendes imponerende Skikkelse ved Møderne i Kbhvn. og hvor hun ofte lagde sit Ord i Vægtskaalen for den Sag, som laa hende paa Hjertet. — Det var i en lang Aarrække, at man jævnlig saa hendes Navn under Artikler i „Kvinden og Samfundet“, og det var navnlig i den Tid hvor, som Gyrithe Lemche skriver i „Dansk Kvindesamfunds Historie gennem 40 Aar“: „At tage Pennen i Haanden var den Gang et Vovestykke, som især Kvinder betænkte sig to Gange paa.“

Naar man læser Ellen Plums mange Artikler og Indlæg i „Kvinden og Samfundet“, faar man Indtrykket af en sjælden helstøbt Personlighed, djærv og logisk. Hun kender ikke til Persons Anseelse; Brandes, Drachmann, Ellen Key, — hun gaar imod dem, naar de gaar imod Kvindesagen eller dens Interesser. Med en stærk Følelse af sin Værdighed som Kvinde oprøres hun over meget af den moderne Literaturs Syn paa og Fremstilling af Kvinden, og i Samklang hermed fremsætter hun Gang paa Gang Kravet om en større sædelig Renhed i Samfundet. Hun lægger Kvinden paa Sinde at bevare den Selvfølelse, „der er Betingelsen for en menneskelig Eksistens“ den uselviske „offerberedte Selvfølelse“. Fuldt moderne og mærkeligt overensstemmende med de allernyeste Bevægelser indenfor D. K. er hendes Krav om en faglig Uddannelse i Husgerning.

Paa dette sidste Omraade kom navnlig hendes direkte Arbejde indenfor D. K. til at falde. Opfyldt af en dyb Medfølelse for dem, der havde trange Kaar og inderlig Trang til at hjælpe, saa hun, at